

ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ, ΣΚΛΑΒΟΙ ΕΛΕΩ ΚΡΙΣΗΣ

Πριν από μερικά χρόνια, τα δυτικά μίντια είχαν προκαλέσει σάλο, όταν «ανακαλύφθηκαν» οι μεσαιωνικές συνθήκες εργασίας σε εργοστάσια δυτικών συμφερόντων στην Κίνα. Με μία υποκριτική έκπληξη, σειρά ντοκιμαντέρ και ρεπορτάζ σε όλο τον κόσμο επέκρινε την κινεζική κυβέρνηση για τις απάνθρωπες

συνθήκες εργασίας.

Εδώ και κάποια χρόνια και ιδίως μέσω της οικονομικής κρίσης, στο όνομα της πτώσης του κόστους παραγωγής, αυτής της πανάκειας της ανάπτυξης η οποία θα αφορά αποκλειστικά και μόνο το μεγάλο κεφάλαιο, **οι μεσαιωνικές συνθήκες εργασίας είναι πραγματικότητα και στην Ευρώπη. Μόνο που αυτή, αρνείται να το “παραδεχτεί”.**

Τα ίδια μίντια, δεν δίσταζαν ταυτόχρονα να αποθεώνουν τον Στιβ Τζομπς της Apple σε αφιερώματα επί αφιερωμάτων όταν απεβίωσε, παρά το γεγονός ότι είχε αποκαλυφθεί πως τα εργοστάσια της εταιρίας του θεωρούνταν από τα χειρότερα παγκοσμίως σε θέματα εργασιακών δικαιωμάτων. Πρωτοπόρος της τεχνολογίας ο Τζομπς, παρουσίαζε στη Δύση κινητά και γκάτζετς φτιαγμένα σε εργοστάσια της εταιρίας του στην Κίνα, στα οποία είχε χαθεί κάθε μέτρο ανθρώπινης αξιοπρέπειας.[1]

Τώρα, στην Ευρώπη της «κρίσης» που τα εργασιακά δικαιώματα αρχίζουν να πηγαίνουν περίπατο προς όφελος του περιβόητου ανταγωνισμού, η αποκάλυψη χρησιμοποίησης ναζιστικών ομάδων προς τρομοκράτηση αλλοδαπών εργαζομένων προκαλεί την ίδια υποκριτική έκπληξη με αυτή που είχε προκληθεί προ ετών. Ίσως

επειδή το επεισόδιο, το οποίο σε όλες τις περιπτώσεις θεωρείται μεμονωμένο, συνέβη στην καρδιά της ευρωπαϊκής οικονομίας, τη Γερμανία.

Η περίπτωση της εταιρίας Amazon με τον εκφοβισμό εργατών από ναζιστικές ομάδες, σε μία περίπτωση που δεν κρατήθηκαν ούτε καν τα προσχήματα (όνομα εταιρίας σεκιούριτι που παραπέμπει ευθέως στον ναζί Ρούντολφ Ες) απλώς **γνωστοποίησε στη σοβαροφανή και υποκριτική Ευρώπη, ότι η Νέα Τάξη Πραγμάτων της τελευταίας 20ετίας όχι μόνο χτύπησε για τα καλά την πόρτα της, αλλά βρίσκεται εγκαθιδρυμένη εντός της.**

Κι όμως, οι περιπτώσεις εκμετάλλευσης ακόμα και στις χώρες του ευρωπαϊκού βορρά, γίνονται γνωστές πλέον όλο και συχνότερα. Δεν πέρασαν παρά μερικές ημέρες από την περίπτωση της Amazon στη Γερμανία, για να έρθει στο φως της δημοσιότητας η μεσαιωνική κατάσταση στην οποία “κρατούνταν” αλλοδαπός εργαζόμενος σε εστιατόριο της Ολλανδίας, ο οποίος ζούσε σε ένα κλουβί πίσω από τα μαγειρία. Όλα αυτά στο διάσημο Άμστερνταμ, σε ένα επεισόδιο, που πρέπει να συγκίνησε για παραπάνω από δύο λεπτά τους Ευρωπαίους με τον μελοδραματισμό που παρουσιάστηκε.

Τα δύο επεισόδια σε Γερμανία και Ολλανδία δεν είναι βέβαια παρά η κορυφή του παγόβουνου. **Τεράστια ποσοστά εργαζομένων, ιδίως σε χώρες της ανατολικής και νότιας Ευρώπης (και της χώρας μας βέβαια) δουλεύουν εδώ και χρόνια σε καθεστώς ανασφάλειας, τρόμου και εκφοβισμού, αντί πενιχρών απολαβών οι οποίες συνεχώς μειώνονται.**

Εκατομμύρια άλλοι εργάζονται σε δυσμενέστερες συνθήκες πιστεύοντας ότι κάποτε θα γίνουν από καταπιεζόμενοι **καταπιεστές, και αυτό είναι –ακόμα- ο πυλώνας του σημερινού κοινωνικοοικονομικού συστήματος.** Αυτή η κατάσταση ονομάζεται «ανάπτυξη» από πολιτικούς και κυρίαρχους μιντιακούς κύκλους.

Πρόκειται για την «ανάπτυξη» που επικαλείται η άρχουσα **πολιτικοοικονομική τάξη** ότι θα βγάλει τη Γηραιά Ήπειρο από την κρίση: θα είναι μια ανάπτυξη **λογιστικών αριθμών, βασισμένη στα τσακισμένα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα των κατοίκων**

της.

Μια ανάπτυξη που θα στηρίζεται στην **επέλαση πολυεθνικών εταιριών** που –αφού αποζύμησαν την Αφρική, τη Λατινική Αμερική και την Ασία- επεμβαίνουν στην ίδια την καρδιά του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος, τις ΗΠΑ και την Ευρώπη **εν είδη νέας αποικιοκρατικής δύναμης**.

Μια ανάπτυξη που φέρνει **στο ρόλο του Θεού τον εργοδότη, και στο ρόλο του σκλάβου τον εργαζόμενο**, ο οποίος –γίνεται μεγάλη νομική σταυροφορία για αυτό- δεν θα έχει κανένα δικαίωμα αντίδρασης, συλλογικά ή ατομικά. Αυτά που η Δύση κατήγγειλε για τα εργοστάσια της Ασίας μέχρι πρόσφατα, είναι πλέον μέρος της δικής της πραγματικότητας, αποτελούν στόχους των δικών της πολιτικών ηγετών.

Τα Μνημόνια και τα μέτρα λιτότητας όπου επιβάλλονται στην ευρωπαϊκή ήπειρο έχουν επιτύχει απολύτως. Σκοπός τους άλλωστε δεν είναι να «σώσουν» οικονομίες όπως καθημερινά ακούμε από πολιτικούς και τα διαπλεκόμενα με αυτούς ΜΜΕ, **αλλά να επιτύχουν την ολοκληρωτική πρόσβαση στις προβληματικές οικονομίες σε μία κατάσταση παράδοσης άνευ όρων**: Η καταπάτηση κάθε είδους εργασιακού δικαιώματος αποτελεί τον μακρυπρόθεσμο στόχο της ευρωπαϊκής κρίσης, όπως αποκαλύπτεται πλέον από τις υπάρχουσες εργασιακές συνθήκες σε ολόκληρη πλέον την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Σε κοινωνίες όπου η θεωρία των δύο τρίτων δεν αφορούν πλέον την μέση και ανώτερη τάξη όπως μέχρι πριν από μερικά χρόνια, αλλά τους φτωχούς, **ο εκφασισμός του καπιταλισμού** όπως εμφανίστηκε μέσα από τη χρηματοπιστωτική κρίση **δεν κάνει διακρίσεις σε χώρες, φυλές, ηπείρους**. [2]

Η **απελπισία της ανεργίας** σε συνδυασμό με μία **κατάσταση φόβου** η οποία **εντέχνως καλλιεργείται** από τους μεγάλους μιντιακούς κύκλους σε όλο τον κόσμο, **στερεί την διαπραγματευτική ικανότητα του εργαζόμενου, ακόμα και σχετικά με τα πρωτεύοντα δικαιώματά του**, αυτά για τα οποία οι πρόγονοί του πάλεψαν επί

δεκαετίες.

Η Ευρώπη προκειμένου να επιτύχει την επιστροφή της στο **“ανταγωνιστικό” περιβάλλον**, εννοεί να κόψει κάθε πρόσβαση στην παιδεία, την υγεία και τις κοινωνικές παροχές γενικότερα, και να δημιουργήσει ένα νέο καθεστώς σύγχρονων σκλάβων, καθεστώς που σε πάρα πολλές περιπτώσεις έχει ήδη δημιουργήσει. Να προχωρήσει ολοκληρωτικά πια στην **καθιέρωση της “αμίσθωτης” εργασίας** (όπως αυτής στην οποία π.χ. εξανάγκαζαν οι Ισπανοί τους Ινδιάνους της Λατινικής Αμερικής στο Μεσαίωνα), της **βίαιης περικοπής μισθών, επιδομάτων και εργασιακών δικαιωμάτων**, εκμεταλλευόμενη την **ατομική αδυναμία των απελπισμένων** εν δυνάμει εργαζομένων, οι οποίοι δεν δείχνουν –αυτή τη στιγμή σε πανευρωπαϊκό επίπεδο- να μπορούν να αντιδράσουν δυναμικά.

Απελπισμένων λόγω της τρομακτικής ανασφάλειας που έχει δημιουργηθεί, αφού ξέρουν ότι **την θέση τους εποφθαλμιούν χιλιάδες**, δεδομένο που δίνει στην εργοδοσία απεριόριστες σχεδόν εξουσίες.

Με πολιτικές ηγεσίες που προσπαθούν να επιβάλλουν οικονομικές πολιτικές βασισμένες σε κάποια σχεδόν **“αυταπόδεικτα”** θεωρήματα, **τα οποία γελοιοποιούν οι ίδιες οι οικονομικές εξελίξεις**, θεωρούν πως πρέπει να **πατήσουν επί πτωμάτων** προκειμένου το εργασιακό κόστος να προσεγγίσει αυτά των υπανάπτυκτων χωρών, τα εργασιακά δικαιώματα, με όχημα την οικονομική κρίση δέχονται πρωτοφανή χτυπήματα, με την άγνοια και την ανοχή βεβαίως του ίδιου του εργατικού κινήματος στις χώρες της Ε.Ε.

Δεδομένα και δικαιώματα δεκαετιών, τα οποία στην συντριπτική τους πλειοψηφία κερδήθηκαν με αίμα καταρρέουν στο όνομα της ολιγοπωλιακής ανάπτυξης μιας οικονομίας φούσκας, και μίας κρίσης στην οποία παρατηρείται το παράδοξο να πληρώνουν οι λαοί τις ζημιές και τις παρανομίες του χρηματοπιστωτικού τομέα ο οποίος έχει αποκτήσει και το αποκλειστικό προνόμιο να ανεβοκατεβάξει τις πολιτικές ηγεσίες στις ευρωπαϊκές χώρες.

Η κρατικοποίηση των ζημιών και η ιδιωτικοποίηση των κερδών και η προσπάθεια του μεγάλου κεφαλαίου να συμπιέσει το εργατικό κόστος, δεν θα γνωρίζει όρια και πλαίσια, όσο ο κόσμος συνεχίζει -κλεισμένος μέσα στον ατομισμό του και την απελπισία της κοινωνίας του φόβου, της λύπης και της άρνησης που έχουν δημιουργήσει- να αρνείται ότι η λύση είναι η αλλαγή πολιτικής και όχι των πολιτικών που εξυπηρετούν αυτή την πολιτική.

[1] Ενδεικτικά βλ. εδώ και εδώ

[2] Διαβάστε σχετικά: Ολοκληρωτισμός και πολλαπλότητα της κρίσης

Φωτό:wikipedia

Άρης Καπαράκης
Συνεργάτης της ΜΚΟ Σόλων
ariskaparakis@gmail.com

27 Φεβρουαρίου 2013